

850.

Безсъние! Бъди благословено!
Ти удължаваш земните ми дни!
Със твоето приятелство безценно
Завинаги при мене остани!

Сред бременната тишина на мрака
Се раждат вихрите на мисълта
И вярата душата да дочака
Чрез теб прогонването на нощта.

А тя като безкрайност е огромна,
Простряна върху родната земя,
Със непрогледността си да напомня
За робствата под чужди знамена.

Но ти даряваш своите чеда
С усещане за *тайна свобода*.

851.

Усещам някакъв болезнен спазъм,
Съзирайки под слънчевия свод,
Как марширува със ентузиазъм
Все още лъганият наш народ.

Командват го поредните тирани,
Дошли с лъжи и подлости на власт
И с клетвата, че свише са призвани
Да имат глас сред хората без глас.

Народът удря крак и шум се вдига
Във чест на изживяния позор,
Оглозганият кокал днес му стига,
Той не помисля вече за отпор.

При този непрестанен робски ритъм,
“Така ли ще е винаги?” се питам.

852.

Достойнството е тъжна добродетел
И белег на посмъртната прослава,
Откакто някой нявга се е сетил
Да го внедрява в робската държава.

Властимащите могат и без него
И затова крадат цялогодишно,
С банкноти охраняват свойто его,
Не чувстват угризение излишно.

Неистово Закона ги подкрепя
Със помощта на сляпата богиня,
Затворила в подкупната си шепа
Достойнството на не една дузина.

Чрез тях се дооформя, общо взето,
Съвременният вид на битието.

853.

Откакто всички честни патриоти
Пописват доноси един за друг,
Държавна Сигурност безспир работи
Със поразителни успехи тук.

Доносник за доносника донася
При всеки политически уклон,
Натрупаната обща донос-маса
Засенчва праведния небосклон.

От този всенароден славен напън
Се ражда плодородна родна кал,
В която няма никой неоцапан
Във името на светъл идеал.

А за награда всекиму се пада
По папка от Великата грамада.

854.

Те също като своите предци
Са с твърде малко ум и полудиви
И затова са станали борци
За изпълнение на директиви.

Професията “Кукла на конци”
Не помрачава дните им щастливи,
Напротив, те са гордите борци
За изпълнение на директиви.

Дори и под надгробните венци
Участват в строя боен, като живи,
Защото всички са били борци
За изпълнение на директиви.

Те здраво са към властите привързани
И затова от всяка власт са търсени.

855.

Зазидан в многолюдната тълпа
Човека вече няма свое име,
Несетно да изчезне той успя
Посред безличия неразличими.

Тълпата не признава никой съд
Освен съда на сляпата си сила,
Заради нея милиони мрат
Със вярата, че Тя ги е спасила.

Безкрайна гмеж са нейните редици
И затова смъртта им не я плаши;
Измерват я с човеко-единици,

За да не почне някой да я хули,
Но според наблюденията наши
Съставът ѝ е от човеко-нули.

856.

*През Втората световна война са загинали
60 милиона души.
(Статистически данни)*

Големите числа са безпощадни,
Смъртта когато трябва да пресмятат
Или да преброят децата гладни,
Които ражда пролетариатът.

Най-често милионите са цели,
Защото хилядите им отпадат -
Щом да умрат навреме са успели,
Непреброени ги приема адът.

Оттеглят се оттук неназовани,
Погребани в безкрая на числата,
След тях безимен спомен ще остане,

Че с тяхна кръв пропита е земята,
Където ще се радва на подслон
Поредният незнаен милион.

857.

Мигът за планината е столетие
При човекоподобните събратя,
В което гмеж от тъмни силуети е
Обречена да търси Свободата.

Столетието с паметници пълно е
На племена, загинали навреме
От трясъка на първобитни мълнии
В прослава на божественото семе.

Но Свободата е немирна странница,
Като светлинен лъч неуловима,
На мъртвите герои е избраница
И те са убедени, че я има.

Надеждата със нея преговаря
На планината според календара.

858.

Обичам да тъгувам за България,
Когато тя е надалеч от мен,
За левите и десните бездария,
Които здраво я държат във плен.

Обичам да тъгувам за народа ни
И робствата му не едно и две,
За царедворците му верноподанни
И лицемерните им гласове.

Тъй горестната мъка от раздялата
Успявам някакси да намаля,
Че във противен случай би преляла тя,
Като река, от сълзи придошла.

А мисълта за бащината къща
Във излечима болка се превръща.

859.

Във “Никога!” годините заспиват,
Обсебени от непробуден сън
И блянове един след друг загиват
Под съпровод на погребален звън.

Чрез “Никога!” властта унищожава
На Свободата порива велик
И възцарява в робската държава
Страха от всемогъщия камшик.

Но престъпленията й огромни
Оставят трайни кървави следи,
По тях ще има кой да й напомни,

Че **никога** не ще ни победи
И в пътя й, със злоба очертан,
Ще падне в собствения си капан.

860.

Какви са бѣднините ни човешки,
Щом ни владее повсеместна скръб?
Бог сътворил ни е по свой калѣп,
Но е допуснал доста много грешки.

От всички тъжни белези най-ярък
Е правото да плачем и скърбим
И да не можем да се разделим
Със този необикновен подарък.

За жалост от Скръбта не се умира,
Тя влива се във нашия живот,
Като поток, през който няма брод,
Защото от самите нас извира

И всички ни измъчва безгранично,
Но в него страдаме поединично.

861.

Известно стана, че на бюрократите
Двукратно повишили са заплатите -
Причината е, че щом те са сити,
Не ще изпитват тяга към парите.

Това безкористно предположение
Възбуди основателно съмнение,
Защото със богатството на кмета
Се вдига и цената на рушвета.

След всички административни казуси
Неумолима истина оказа се
(Която ни отдолу ни отгоре,
Не може с нищо никой да оспори),

Че средностатистично за страната
Нормален подкуп е една заплата.

862.

Народът ни заспива много лесно,
Но след това са нужни векове,
Докато бог от царството небесно
Към пробуждение го призове.

Изпращал му е не един будител
Със височайшия си благослов,
Дори с будители го е преситил,
Но без ответ бил неговият зов.

Народът от съвети се объркал,
Не виждал хубавия божи знак
И непрекъснато прилежно хъркал
Във памет на балканския юнак.

В борбата с тази здрава непробудност
Самият Господ е изпитвал трудност.

863.

Уви, не е пригодна за поезия
Жестокостта на Здравната система –
Зловещата ѝ хватка от онези е,
Които трудно вмести се в поема.

Родена е на ада във централата
Сред розовата вечност на лъжата,
От край до край е изтъкана цялата
От злобата на брата против брата.

Властта е поверена на рогатите,
Облечени по ангелски във бяло,
За да продават здраве на богатите,
А бедните до готвят за опяло.

И тази смъртизлъчваща машина
Е кръстена “Хуманна медицина”

864.

Ако Всевишния бе многодетен
Той би ни пратил още синове,
А и Исус не би бил предпочетен
Измежду всички други богове.

Той беше сам сред хилядите юди,
Подготвени за светотатствен грях,
Чиято съвест трябваше да буди,
И затова продаден бе от тях.

Цената – трийсет сребърни монети,
Не бе с размер особено висок,
Но по оценките общоприети,
Достатъчна, за да се купи бог.

Пазарът я държа от ден до пладне,
А след това тя щеше пак да спадне.

865.

Човечеството във борба с Човека
Печели битки, но изгубва чест
И на живота в кривата пътека
Напразно чака чужда помощ днес.

От другите планети наблюдават
Самоубийствените ни дела,
Но за съюз ръка не ни подават,
А мръщят със презрение чела.

И все пак те ще извлекат поука
От кривиците в земния ни свят,
Описвайки ги в своята наука,

Като абсурд доскоро непознат
Сред мирните космически селения:

“Добър модел за самоизтребление”.

866.

Тълпят се книгите мъртвородени,
Пропити с ален правоверен бяс,
Предназначени те са за кретени,
Които още се крепят на власт.

Тиранът иска да ги съживява
С лекарствата на златния телец
И награждава със фалшива слава
Поредния прочут творец-подлец.

Хартията остава бездиханна
От ужас по изгубената чест,
Но под мастилената си премяна
Поддържа буден своя ням протест.

Гневът и на народа е голям –
Той също буден е... И също ням.

867.

Отнема Времето като палач
На младите красавици от чара –
Не се възвръща той ни с горък плач,
Ни с помощта на попа или царя.

А хубостта на старата жена
Не подлежи на никаква промяна,
Тя превъзмогва всички времена,
Смъртта дори пред нея се прекланя.

В единство слети са душа и плът,
А вечността във тях се отразява,
Те заедно към нея се стремят
И святостта им святост сътворява.

Но тази прелест за да оцените,
Ви трябва подготовка на очите.

868.

Под дрипите на Безнадеждността
Се крие голото ни примирение,
Че всичко е на Злото във властта
И че от него няма избавление.

Ще призова великата лъжа,
Родила всенародните въстания,
И силата ѝ аз ще умножа
С примамката на светли обещания.

Ще поведе тревожните тълпи
На свободата в страшното чистилице
И мъките там който изтърпи
Ще влезе в собствено задгробно жилище.

И ще се радва на покой, защото
Ще си възвърне вярата в Доброто.

869.

Израстват градове като чудовища,
Презапасени с шумна самота,
В чиито незаспиващи кръстовища
Снове безспир продажна красота.

Етажите, безумно пренаселени,
Заместват някогашния простор,
Обричайки доскорошните селяни
На доживотен граждански затвор.

Вместо небе небесните селения
Им обещава сладкодугмен поп
Ако хомота носят със смирение
И са послушни роби чак до гроб.

Така държавата се улеснява
Спокойно хората да управлява.

870.

Класиците тогава се познават,
Когато почнат да ги прекрояват-
Макбет превръщат от шотландски тан
Набързо в собственик на ресторант,
А “Хамлет”, по каприз на кой го знае,
Започват от началото на края,
Макар да казват никой буквен знак
В класиците не подлежи на брак.

Изглежда всеки мисли, че разбира
Как Достоевски да драматизира
Все в името на простия народ
И идиот преправя “Идиот”...

От тук нататък във литературата
Широко място има за халтурата.

871.

Живееше мъдрец-позитивист,
Съоръжен със светъл ореол,
Бе като бебенце душевно чист
И не посягаше към алкохол.

В причината на всеки феномен
Той виждаше Великия закон
И с вярата във него запасен
Бе крал върху духовния си трон.

Със смисъла на земния живот
Умът му беше страстно се заел –
На знанието този златен плод
Бе цел, в която беше се заклел.

Но за беда остана скрита тя.
Живота не разбра. Разбра смъртта.

872.

*Ще дойде време, когато човечеството ще
се бори с шума, както с холерата.*

Роберт Кох.

Събирането на тълпи от хора
Под звуците на поразяващ шум
Е признак на обществена умора
И липсата на здравословен ум.

Обсебени от грачещите струни
Изпадат хилядите във захлас,
Защото сме потомци на маймуни,
А и маймунството е още в нас.

Един билет за тази тъжна драма
Е колкото годишния бюджет
Във Африка на не един и двама
Сред бедните, които са безчет.

Маймуните мълчат. Не дават знак,
Че искат да ни очовечат пак.

873.

Ако похваля някое съсловие
Си мисля винаги за малцинството,
Коря ли го, това е при условие,
Че укорът ми е към мнозинството.

Защото там са всичките посредствени
Писатели и нови кърсердари,
Съдиите общонародно бедствени
С палачите-партийни секретари.

Това презряно мнозинство е предано
На вожд, чиито мръсни длани ближе,
Единствено за тази цел отгледано
И необвързано със други грижи.

Но грешка на тирана безчовечен
Е убеждението, че е вечен.

874.

Gonorrhoea – медицинското название на трипера.

Когато гражданин по недоглеждане
Се пътъом зарази със гонорея,
Той следва лекарското разпореждане
Как бързо да се отърве от нея.

Но ако трипер хване президента ни,
Окичваме се всички с мрачна слава,
Защото наедно със парламента ни
Засегната е цялата държава.

Ще идват чуждестранни делегации
Във случай, че не ги уплаши рискът,
Но даже и посрещнати с овации
Едва ли с него ще се ръкостискат.

А страдаща до неговото рамо
Срам цял живот ще носи и жена му.

875.

Законите –творение божествено,
Са вече в подчинение на дяволи,
Които със властта си свръхестествена
Лъжата всепобедна са калявали.

Великата мечта за правосъдие
Е в сънища неведоми погребана,
Наяве днес Темида е оръдие
За битки с правдата недоизтребена.

Пригвоздено е здраво към гърдите ни
Изстраданото право на нещастие
За радост на тираните, преситени
От кръвожадното си сладострастие.

А групата платени моралисти
Припява: “Трябва да сме оптимисти!”

876.

Ваксина против робството ще бъде ли
Изобретена някой божи ден
Или със робите, които сме развъдили
Светът ще бъде вечно запасен?

Твърди се, че от векове тя вече е
Известна на малцина първенци
И те по разпореждането нечие
Я крият в ледените си дворци.

Но даже и при искрено желание
На някой тайната да издаде,
Другари дават му без колебание
Куршуми няколко да изяде.

И съобщават с лицемерен стил,
Че без да ще се е самоубил.

877.

За робите хомотът всекидневен
Е нещо като скъп природен дар
И молят се по обичая древен
Да ги владее свестен господар.

Променя се обществената мода
И градовете също се менят,
Но размножаващата се порода
На робите е съща всеки път.

Развихря се магията словесна,
Че робите са с правото на глас
Да изберат във надпревара честна
Кой господар над тях да има власт.

А щастие за всички робски маси е
Да изразяват своето съгласие.

878.

На този свят човешкото безправие
Се свързва с най-различни имена,
Създадени навярно от Лукавия
Във Пъкъла за вечни времена.

Чиновничета недоочовечени,
Слуги, лакеи, царедворска гмеж
Са всичките до сетен дъх обречени
Да бъдат само говоряща вещ.

Историята ги държи натирени
Във глъбините на огромен склад,
Където си живеят изолирани
И робството е техен занаят.

Там чакат свършека на Вечността,
За да излязат на повърхността.

879.

Живеят си големите народи
С хвалбите си за своето господство,
А ние – с преголеми периоди,
Които сме прекарали във робство.

Не се ощастливи с царе умели
Сърцето ни за волност закопняло,
По-рано ни крадяха на парцели,
А царят ни продаваше нацяло.

Дори като замина за чужбина,
Той още смята, че сме му длъжници
И алчната уста отново зина,
За да се храни с кървави жълтици.

А ние чакаме небесен съд
По спешност да го призове отвъд.

880.

Защо ли мислите ми са студени,
А чувствата далече от ума?-
Те често посещават ме на смени
И заедно се борим със срама.

Ако се срещнат някога случайно
Започва се безмилостна война
С оръжието явно или тайно,
Но трудно някой взема преднина.

Срамът излиза краен победител
И отбелязва с безпристрастен знак,
Че аз съм се със грехове преситил
И че на себе си съм станал враг.

Възможно е подобно заключение
Да бъде и за други от значение.

881.

По силата на някаква алхимия
Аптекарите в странното ни царство
Са се снабдили със необходимия
Патент за търговия със лекарства.

Ще спре ли нявга тяхното старание,
Примесено със ненаситна похот
Да черпят от човешкото страдание
Със нищо неограничаван доход?

Лекарставата им животоспасяващи
Заставят Глобуса в захлас да тръпне,
Но за бедняците са разоряващи,
А често и направо недостъпни.

С усърдие от векове познато
Страданието произвежда злато.

882.

Приятелка ми бе една секвоя,
Която петдесети век подкара,
Връстница бе на битката за Троя,
Но външно не приличаше на стара.

“Аз по рождение съм неподвижна,
Дърво съм и това ми е съдбата,
Живея си от век на век безгрижно
И гледам отвисоко на нещата.

Не ходя, но мнозина ме спохождат
(Излишек имам от свободно време) –
Крале, епископи, дори и вождът
На многобройно индианско племе.”

Най-възрастна бе тя под небосклона,
Но за беда не надживя триона.

883.

С превръщане на жертвите в потисници
Започва изгрева на Свободата,
Така неумолимите орисници
Бележат нейната рождена дата.

Доскорошното робско озлобление
Не иска да умира, а веднага
Участва в битката за разделение
Със силата на древната тояга.

И пак се появяват господарите,
И боят, и платените биячи,
И новобогаташите, и старите
Изкусни в работата си палачи.

И пак възобновява се борбата
За възкресяване на Свободата.

884.

Огромни са залежите от злоба
И те не се измерват с мегатонове,
А с живите, изпратени във гроба,
И с тътен от сподавените стонове.

Грамадите от злоба не ръждясват,
За разлика от многото оръжия,
Доставени на куп, за да участват
В делата на военните окръжия.

От днес за утре злобата се трупа,
Растат на бъдещето ни запасите,
От нея няма как да се откупя –
Безплатно се доставя тя за масите.

А опитите за *обеззлобяване*
Със право са за глупост обявявани.

885.

В света червен добрите ни приятели
Умеят най-добре да ни предават,
По този случай ги удостояват
Със звание “заслужили деятели”.

Предателството – средство за спасение
В обществените ни водовъртежи,
Успехи добродетелни бележи
И неотслабващо разпространение.

Настъпва всенародно разведряване,
Животът става неотменно розов,
Свят пример ни е Павката Морозов*
Във името на свято оцеляване.

Защото под червеното небе
Един е бог и той е КаГеБе.

**Павел Морозов – Героизиран образ в
СССР на дете, което предава баща си.*

886.

Не ме учудва зверският нагон
На поробителя със черна слава,
Нито убийства със и без закон,
Учудва ме, че някой ги възпява.

Каква ли смес от подлост и от бяс
Е нужна на човека, за да може
Хвалебствия със лицемерна страст
Във стихове на вожда да предложи?

Ще украсят подлеца със медал
И със парична някаква награда,
Той ще се радва, че се е продал

Със хубава надценка и изгодно...
А Истината ще го изненада
С презрение народно... Но безплодно.

887.

Във тъжните землянки на умрелите
Годините се състоят от нощи -
На разногласията зад пределите
Почиват тихо тленните им мощи.

Но ето че стоманени страшилища
Започват гробището да обсебват,
Да оскверниават вечните им жилища
И гроб след гроб със трясък да изгребват.

Изхвърлени са всичките надгробия
Със християнски кръстове и знаци...
Задачата изпълнена от роби е
По заповед на властващи простаци.

Днес в пустошта самотно куче вие,
А утре там ще се строи джамия.

888.

Аз съм дребен земен планетянин
И живея винаги в очакване,
Неудачник съм си постоянен,
Но не търся повод за оплакване.

Чаках със надежда Свободата,
Вместо нея дойде демокрация...
Радвах ѝ се заедно с децата.
Тя оказа се фалшификация.

Чаках съвестта да се обади
У държавните ръководители,
Но такива редки изненади
Само във съня са ме сполитали.

Вместо до безкрайност да се чака,
Време е да минем във атака.

889.

Не може да се пише откровено
За ужасите ни при комунизма,
Читателят би казал възмутено,
Че гледам на света през крива призма.

Вам без съмнение ще ви дотяга,
Когато в полудрямка прочетете,
Че хората, убити с тояга,
Във “Белене” ги дават на свинете.

Или във онзи февруари леден
Как при разстрел на хора да признаем,
Че лекаря убиват най-последен,
След като удостовери смъртта им?

Удобно ужасът общонароден
Изглежда, че е неправдоподобен.

890.

“Виновен ли съм, че съм бил роден
След като всичко тук е преди мен? -

Изобретени са автомобилите,
Открити са на приливите силите,

Различни средства срещу зъбобол,
А за главата – парацетамол,

Докрай избродени са континентите,
Не искат да си ходят президентите...

Престъпници, полиция и съд
В съюз са и отвсякъде крадат.

За мене не достигат ни открития,
Ни недовършени кръвопролития.”

Така си каза младият лентяй
И тръгна към поредния гуляй.

891.

Векът на безусловното съгласие
Ни сграбчи със безбрежните си дни,
Неуморимо зъл в жестокостта си е
И всички ни успя да нарани.

Мирът ни се превърна в примирение
Във името на вечен упокой,
А съвестта ни търси просветление
В прослава на обществения строй.

Викът замръзва още във зачатие
Сред тъмната непоправима гмеж,
Обсебена от гибелно проклятие
Без право на мечти и на копнеж.

Тя гледа все напред, но без да вижда
Как робството отвсякъде приижда.

892.

Ехти в небето вечната идея
За братство, равенство и свобода –
Обсебени от вярата във нея
Измират с песни нашите чеда.

Но слезе ли в човешката пустиня
Тя незабавно губи своя чар
И се превръща в предана робиня
На кой да е тиранин-господар.

Безрадостната сценка продължава
Сред пъстрия природен кръговрат,
Макар че някой тайно се надява
Да се спаси като превива врат.

Да бъдеш наковалня или чук –
Това е изборът. И няма друг.

893.

Осъдените на почтеност люде
Са изворът на непрестанна скръб,
Те скъпо плащат своите заблуди,
Сърца си имат, но им липсва гръб.

Подмятът ги като ненужни вещи
Архангелите зли на хитростта
И с тях подържат пещите горещи
На Самопожертвователността.

Науката отдавна обявява,
Че те са някакъв изчезващ вид,
Но Господ да ги праща продължава
И да се смее в облаците скрит.

Цената им навсякъде е ниска
И даже Ада вече не ги иска.

894.

*Сергей Игнатов стана министър на
Науката и Образованието... (От опечалените)*

Отдавна бедстващата ни наука
Бе във властта на група хитреци –
Със помощта на сърпа и на чука
Те станаха “заслужили дейци”.

Академици никнеха чудесно
Чрез послушание, а не със ум,
Напредваха във занаята лесно
И вдигаха до бога празен шум.

Но изведнъж нечакано съдбата
Един глупак със пълна власт дари,
Той горд бе с глупостта си всепризната
И със замах науката закри.

И стана ясно – случва се глупците
Да победят понявга хитреците.

895.

Крадецът търси честно правосъдие
Със помощта на своя адвокат
И той с изпитаните си оръдия
Ще го спасява ако е богат.

В едно са слети кражбата с богатството,
Съюзът им за пример служи днес,
Сравняват със стоманата им братството
И с люлка на човешкия прогрес.

Не е ли тъй? – С присъда оправдателна
Крадецът се превръща в финансист
И личността му става най-влиятелна,
А образът му е кристално чист.

Почтените по собствено желание
Във фирмите му дирят препитание.

896.

Бандитите се учат от държавата
На подчинение и правов ред,
Идеите – и дясната и лявата,
Им сочат правилния път напред.

Напълно недостатъчни са дажбите,
Заслужени със труд по честен път,
Докато с обирите и със кражбите
Богатствата от ден на ден растат.

Във името на общо преуспяване
В съюз са днес престъпници и власт,
Отричат своето обединяване,
Но то е факт за всекиго от нас.

Те спазват мотото на камарилата:
“Съединението прави силата”.

897.

Корупцията дълго бе явление
Преди да се превърне във занятие
С предвидено основно обучение
Във не едно държавно предприятие.

Представителите й днес са масови
Със дипломи на банките в трезорите,
А между преуспяващите асове
Са и директорите на затворите.

Царе, министри и застрахователи
Са най-добрите й разпространители,
Които й печелят куп приятели -
Професионалисти и любители.

И не се чува нито вик, ни стон,
Че неин е върховният закон.

898.

Натрапен тайно от не знам кого си,
Умът остава чужденец у нас,
Той щастие на никого не носи
И ненавиждан е от всяка власт.

От мнозинството рядко е подкрепян,
Макар на книга да е знаменит,
Опропастен е до такава степен,
Че го представят за изчезващ вид.

Той търси в пещерите да се скрие,
За да намери свобода и мир
В противен случай тук ще го убие
При сгоден повод някой смел тапир.

Бедата е, че след това едва ли
За него някой нявга ще зажали.

899.

Скръбта човешка има ли предели? –
Най-вероятно Бог се е смилил
И със закон е предопределил,
Изхождайки от благородни цели,
Човек да може горестно да плаче
За болките във своя собствен дом,
Но и невъзмутим да бъде щом
Във общността на другите прекрачи.
Готов е даже да ги бомбардира,
Тръбата щом за бран го призове,
Да хвърля смърт във чужди домове
И в чужда смърт утеха да намира.

Това дълбоко вкоренено свойство
Се сочи от мнозина за геройство.

